

אופנת המלחמה

בקוקטייל שערכה הגברת מרים אשכול, בבי-תו של ראש הממשלה, לכבוד פייר קארדן, היו כל המוזמנים לבושים לפי האופנה. הגברים בכנסים והנשים בשמלות. זה היה יפה מאוד.

היו שם מעט מאוד אנשי-אופנה רזים, והרבה מאוד אנשי-פוליטיקה, אנשי-ציבור ואנשי-רוח שמנים. ההבדל ביניהם היה בולט מאוד.

כל הדוגמניות הרזות והתמירות של קארדן עמדו בצד, בביישנות, בשמלותיהן הדקיקות, ה"יפות, ונעליהן המחוטבות. אף אחד לא הסתכל עליהן. כולם היו עסוקים.

רק הירוק, הדוגמנית-הראשית היפנית של קארדן, טופפה לה בצעדים קלילים על פני כל הסלון של אשכול, ומשכה תשומת-לב כללית.

הנשים הישראליות הסתכלו בהתפעלות האחת על השניה, והחליפו מחמאות. "איזה נעליים יפות!" אמרה אשה נאה אחת לחברתה, "איפה קבית אותן? הן נפלאות! כל כך עדינות!"

האשה השנייה חיכה בשמחה, והסבירה: "את הולכת ברחוב ליליינבלום, עד הסוף. בפינה מצד ימין, מאחורי הקיוסק. אבל צריך לעמוד איתו על המקח". ראו מיד שהן מהפוליטיקה, ולא מהאופנה.

גם על לוי אשכול ראו מיד שהוא בפוליטיקה, ולא באופנה. עוד בהתחלה הוא הודה שבאופנה הוא לא מבין שום דבר. הוא עמד בצד, ליד הדלת המובילה אל הגן. כל הקוקטייל הסתובב סביבו, והוא כל הזמן לא ידע מה לעשות.

בהתחלה עבר לידו המלצר, עם מגש מלא נקניקיות, עוגיות וכבדים קצוצים. אחר כך עברה לידו הירוקה היפהפיה, בשמלת קארדן סגולה, ואחר כך עבר לידו איש את"א ידוע, בחליפת א.ו.ב. ועניבה סרוגה.

אשכול הושיט את ידו אל הנקניקיות, ואיש הציבור לחץ אותה בחוסר-לב. הפרווה, שבקצה שמלת קארדן של הירוקה, הפיצה בושם צרפתי מעודן, והחיוך של את"א הפיץ ריח של גילוח טרי.

"או שאלתי את השגריר הסובייטי מה לעשות", סיפר לו אשכול, "אמרתי לו שאנחנו לא רוצים מלחמה, והוא שתק. אמרתי לו: אדוני, אני מקבל את שתיקתך כתשובה. הוא שתק. נו, מה דעתך על זה? מה אני יכול לעשות?"

איש את"א שתק שתיקה סובייטית רבת משמעות, כי לא היה לו מה להגיד. הירוקה, היפנית היפהפיה, אמרה משהו בצרפתית עדינה, והלכה לה הלאה. אשכול הושיט את ידו אל מלצר של מיץ האשכוליות.

"נו, תפסה אותו אשתו, אתה מכיר כאן מישהו? לא? אז תעשה כמוני, Circulate". והיא עפה לה הלאה. אשכול Circulated לכיוון המגש, ושוב עמדה מולו הירוקה, עם החיוך היפני הזוהר שלה, מצד אחד, ואיש-ציבור ידוע מצד שני.

"קשה להחליט מה לעשות", הוא אמר לאיש-הציבור. "מה, לפי דעתך, אפשר לעשות?" "אולי תיקח נקניקיה. הן מצוינות!" ניסה איש-הציבור לעזור לו.

"אני לא יודע", ענה לו ראש-הממשלה, "העם, נדמה לי, רוצה מלחמה, אתה לא חושב? כשהם רואים חיילים הם צועקים עליהם: מה אתם עושים כאן? לכו לסוריה! שמעת על זה, לא? מה לעשות?"

איש-הציבור הרגיע אותו ואמר לו שלא נכון, אף אחד לא רוצה מלחמה. ואשכול חיך חיך רגוע, והושיט את ידו אל המיץ.

"נו, תהיה מלחמה או לא תהיה מלחמה?" תפס אותו סופר ידוע באמצע הפעולה.

"אף אחד לא רוצה מלחמה", הודיע לו אשכול בביטחון, ושלח את מבטו קדימה. הירוקה עמדה שם והיכה. הוא הושיט את ידו אל המיץ, ואיש-התנפלה עליו בחיבוק עליו.

"דארלינג, אתה מכיר את דוד רוטמן? הוא איש חשוב מאוד", ועד שהוא הספיק ללחוץ את ידו של רוטמן, היא הביאה אליו את קארדן. "דארלינג, אתה מכיר את פייר קארדן? איש חשוב מאוד."

פייר קארדן חיך בנימוס רב, ואמר שהוא שמח מאוד להיות בישראל. הוא שמע הרבה על הארץ הזאת, ותמיד רצה לבקר בה. כי זאת ארץ יפה מאוד, והיא נותנת לו הרבה השראה.

אחר כך הציג פייר קארדן ללוי אשכול את בועז מזור, אחיה של יהודית מזור, ובועז מזור אמר שהוא שמח מאוד להיות בישראל, כי זאת ארץ יפה מאוד, שנותנת הרבה השראה.

מדאם אלפאן, אשת יחסי הציבור של קארדן, שאלה את אחד מאנשי-הציבור מי זה האיש היפה הזה, עם השפם, והראתה על דן בן-אמוץ. איש-הציבור אמר לה שזה זמר ידוע

דוגמנית פרנסואז עם עוזר-אופנאי אוליביה

מאוד. "יש לו קול לירי נהדר", הוא נזכר בהתלהבות, "משהו דומה מאוד לשארל אונאבור שלכם."

"אולי מישהו יציל אותי? ואס מאכט מען?" נאנח ראש-הממשלה, ואיש את"א, שעבר שם, ענה לו שהוא לא יודע. הוא לא מבין כלום בפוליטיקה. "לא, המסיבה הזאת", הסביר לו אשכול, "אוי! ויאזוי ווערט מען פטור פין דעם?"

אבל איש האת"א לא הבין אידיש. צייר אחד עבר שם, ולחץ בשמחה את היד של אשכול, שכבר כמעט הגיעה למגש של כריי-

כים. "נו, אתה רואה, בגלל שמלות, יש הזדמנות להיפגש."

באותו רגע נכנסה לחדר פרנסואז, הצרפתייה, עם אנדרה אוליבייה, העוזר של קרדן, שהחזיק בשמלתה, כדי שלא תיפול. תמיד נפגשים בגלל שמלות, הסביר אשכול, וסיפר לצייר איך שהוא נפגש עם השגריר הסובייטי, ומה השגריר ה"סובייטי שתק לו. "נו, מה דעתך?" שאל אשכול, "מה לעשות? ואס טאט מען?"

"מלחמה זה כמו אהבה", אמר הצייר בצהלה, "צריך בשביל זה שניים, לא?" שניהם צחקו.

דוגמנית-ראשית הירוקה

בקול, והירוקה, היפנית הנהדרת, שעברה שם במיקרה, צחקה יחד איתם. בנימוס יפאני, כמובן.

אשכול הסתכל בה בתמיהה. "תגיד, אין כאן יותר מדי הרבה יפניות? ראיתי כבר עשר, לפחות." הוא שאל בפחד את הסופר שעמד לידו, במקום שקודם עמד הצייר, שעבר עכשיו לאירית פדרמן, שעמדה ליד האבא שלה.

מדאם אלפאן הגיעה אל דן בן-אמוץ ולחצה את ידו בהערצה. "אני מוכרחה להגיד לך שאני מעריצה גדולה שלך", היא אמרה לו, "שמעתי אותך שר. איזה קול לירי, איזה קול נפלא, כל-כך מזכיר לי את שארל אונאבור שלנו."

אשכול היה עייף. הוא הושיט בלאות, ללא הרבה תקווה, את ידו אל המיץ, וחוסר-התקווה שלו לא התבדה. הגברת אשכול תפסה את היד בעוד מועד, וגררה אותה אל איש חשוב חדש. "איך אתה מרגיש?" היא שאלה אותו, והוא אמר לה שהוא מרגיש מין צימאון מזור שכזה.

האיש החשוב טפח לו על ידו ושאל: "נו, מה יהיה הסוף?" ואשכול אמר לו שיהיה שלום, או מלחמה.

"בשביל שלום או מלחמה", הוא קבע, "דרו" שים שניים, מה לעשות?"

הגברת אשכול נחתה על הלחי של מדאם אלפאן, ונישקה אותה. אחר כך היא נפלה על צווארה של האשה נמעלי-ליליינבלום, מאחורי הקיוסק, ומשם היא הגיעה ישר לחברת צרפ-תים, שעקבה בהתעניינות אחרי השמלות של הדוגמניות שעמדו בצד, בביישנות. "אתן משלנו או משלהם?" היא שאלה. אבל הם לא הבינו את השאלה, והיא המשיכה משם, מבלי לדעת אם הן משלנו או משלהם.

"מה, את לא מדברת עברית?" נכנס סוף סוף ראש הממשלה ל" Small talk עם היפנית היפהפיה של קארדן.

אבא אבן חיפש בצרפתית אוקספורדית אש לסיגר שלו, והסיגר נשאר כבוי, כי אף אחד לא הבין מה הוא מחפש. בסוף הוא מצא את אשכול.

"אני לא יכול להבין את זה", פרש בפניו אשכול את דאגותיו, "אני לא מבין איך הן יכרו לות לדעת מאיזה צד ללבוש את השמלה. הרי השמלות הללו מלמעלה ומלמטה נראות אותו הדבר. איך הן יודעות איך ללבוש את הדבר הזה?"

ואיש רפ"י אחד, ששמע את זה, שאל ברוע-לב: "אין לו כבר דאגות אחרות על הראש?"